

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

N. R. E. F. Ifrån Kongl. Bibliothekarien C. C. Gjørwell, til
Herrn och Fru Joh. Ahl. och Gustawa Eleonora Lindahl;
dat. Capstensudden, Tisdagen, den 21 Jun. 1791.

Innehåll:

Torpets sidare (Kronika *)
Bilagor. Torpsning.

Mina Elaka Barn!

Som låta flere Postdagar gå förbi utan Brev; men til Straff
skolen J och få et nytt långt Brev ifrån Gubben på Torpet om
Torpets Händelser.

Såde Söta mor och Britte-Louise hafva varit sjuka, men äro nu,
Gudi lof! åter friska igen. En förkylning på Sjön ådrog Söta
mor den fäseliga och of allra få ofta förföräckerde Coliken,
hvilken och lämnade flere Dagers mattighet efter sig. Britte-
Louise dansade up för den våta eller nyss skurade Trappan i
bara Skumporna - - har man hört på maken af en 20 års
Glicka! - - men för omaket gick hon hela Pingsthelgen till
Quarantaine på sin kammare och i sällskap med sina in-
och utgående Droguer. Nu är hon frisk och har lofvat at aldrig
mera vara så öfverädig: hvilket och högligen gläder mig;
ty du vet, at, om hon är en stark och tillaggen Glicka, håller
hon och lika käckt sin Parole.

Men hvad det nu är öfsligt på Torpet! detta Saffran och alles vår
Dyktedligaste John äro långesedan sin ked; Salta och Tommiesfarren
seste sig på Pingst morgonen til Uppfata och Siern, och flacka-
sedan på alla Hönegårdar och bruk rundt däromkring; Lilla
Lror lurl reste igår med allone från of till Ebbetorp, hvar han
nu kommer at residera såsom både Herr och Kän. Han har
 varit alla dagar hos of, fot, god och om. Britte-Louise har han
skänkt en stor colorerad Tafel, som föreställer Fredrichhof. Utur
sit fönster hade hon, som du vet, afignierat denna vackra
Södelgenhet, som hon bad sin lilla Lror corrigera och hjälpa
uti Perspektiven, det han och gjort med sin mästertlige Hand,
men i stort, samt belagt med Färger. Under har han tillförfört:
Tekenadt efter Naturen af Britte-Louise Gjørwell; upritadt af
J. Carl Linnerhielm 1791. Nu först är det et det äldra skönaste
Stycke. Också såndes det infattadt i Glas med led förgylt Ram,
och utgjör nu största Prydnaden uti Systers Rum.

*) Se det näst följande uti långa Brevet af den 7 Junii. Om

C. C. Gjørwell
Bibliotekarien

Om Lördags-morgonen, en skön, varm och vacker Dag, kom denne
vår Nän til Sörpet, gick med begge Bröbröder för fjerta gången til
Rosendal, tog ömt afsked af de sälla Parken, hvar han så många
lyckfeliga stunder njutit, så där med dem en Silbunkes och en
Punkaka i Gröngräset, och vandrade sedan, full af sina pastorale
känslor, sin och vår tacknöd, til Staden tillbaka. At där vid Rosendal
ofta tyktes om lilla Stafva, at han skulle nu snart få se Dig utdit
nåja sälla Hem, at han alltid skulle förblifva vår Nän, alltid brofva
våda med oss, att detta kan du väl säga Dig sjelf; men det känner
dock i mit Hjerta så ljufvligt, at ändå få säga Dig det. Et Brev til
Eder Begge, en slags Förparfning ifrån Sörpets Cancellie til Staden
Norrköpinge stora Sorg - ack nej! ifrån våre til edre armar, begärde
och fick han af mig. Dock han är för hos Eder, än desse rader fram,
komma. Vårdigare Nän af begge våra Hus kan knapt trada inom
Eder Fröskel. Nöy sagt!

Han i stället för denne lille Svor Carl hafva vi nu fått i vårt Hus
en ändå mindre liten Svor Carl, en aldrakäraste god och beskedlig
jorfe, som utgör allid vår glädje och fjagnad - gissa! - lille Carl Herman Müller
ifrån Edö. Han var inkommen med sin informat för at hälsa på
Normor; jag går ensam på fjärdet, i anledning af et nödvändig
besök på Fogeludden; som jag går i rätt djupa tankar på hemvägen,
klappade någon mig på armen, jag ser mig om, och i desamma står
det sälla Barnet mig i famnen, och räckte mig sin mun med et par
de gladaste ögon. Sannerligen behöfde jag ock den gången sädan
lätnad för mit sinne - eller at få se en Son, så kär, så dyg dig,
så quick, så sin Faders och allid vår glädje. Jag tog det älskade
Barnet med mig hem, och behölo vi honom hos oss, så at han blev
här öfver Midfommaren. Han är också en född Sjöman, men där
jämfte med de vackraste Bojstjer. Han är nu länge Gofen, bält lik
sin Mor; men Herre Gud! låt honom lefva längre än hon; dock
jag fruktar, at sluta af hans Ståning, at han också ärft hennes
fraga Bröf. Ickeligen bygger han Skepp, telar Navigation, ritar,
läser och skrifer. Att vil han hafva reda på, att begriper han, att vil
han verkställa. Hårtill kommer en Skädelighet i hans saker, en
fjädels Snugghet til sin lilla Person, och et förnuft i Tal och Svar,
som jag hos et ofta års Barn än aldrig set; ja han är så begriplig
och förståndig, at jag just är ordlig öfver denna hans Förtidighet.
Med mig var han sedan på Comedien, hvilket Ögonens Bedrägeri
han än aldrig hade set; således kan du tänka, huru detta Spel
förs

förlustade sinnet, häst som det var en Operette, eller Henrik och Skog-
vaktaren, hvilken senare fick genom ^{sin} sin Koningis välfärd Nåd behålla
sin sköna Ländt flicka. När jag var öfver till Staden, styrer han alltid
Båten; dock hvad vil fädant Befäl jagga mot det, at han, ännu blott
otta År Gosse, står vid Styret på sin Fart jakter under hela 6 milen?
Han har under dessa våra Sjöresor underi sät mig om Skilnadern af
Byggnadsfattet på de för våra ögon liggande Amphion, Svarta Örn,
Galernerne och Länon-Skiparne, huru djupit de gå, huru fort de segla;
all uti Vetenskapiens eget Språk, af Hans, Ka, Vant &c. För Kron-
Prinsen och Hertig Carl har han redan haft den nåden at bocka sig;
och kan du lätt tänka, hvilket intryck jag gaf lille Sjömannen, då jag,
i anledning häraf kom at förälja om vår stor Admiral Hjelstedater
till Sjö. Men vår lille Sjöman är dock ingen Guds ängel; nej, han är
ock en syndig människa: ty till Själens är han litet envid, och till
Kroppen litet fasthängande vid et bord eller en stol; då jag deremot
vil, at et barn skal strax lyda, och en ung Gosse få rak och fri på
segge sina egna fötter. Du mind' at han för någon tid sedan föll af
en kläff och bröt ena Armpijarn. Deraf har han ännu något mehr;
men icke desto mindre är han för mig som en katt, och så stark för
sina år, at han stöter up stora Porten för sig som ingen ting.
På Gården håller han en sådan ordning med Stungfelen, at ej
någon skola komma up och gjöra minsta stägenhet; så at han
nu agerar här både vår Sjö-Capitaine och vår Gårdsfogde.
Du ser väl, at jag håller bält mycket at honom, efter jag aldrig
uphåver at skämsa om honom. Men hvad lärer du af hela denna
länga Prädikan? Jo, at när lilla Stafvas lägger sig till en liten
Don Juan, Don Pedro eller Don Carlos, skal han blifva äfven så
föt som lille Carl Herman, och då skal jag äfven så mycket
ja mycket omra -- hålla af honom.

Bevars! hvad Ni har gjort för et buller och bång i Norrköping
med et Stormkomul, så at det hört ända hit ut på Porpet; och det
har Ni ända tänkt gjöra så inögnits, at lilla Stafva ej ännu
skäpuit et enda ord derom. Sj. Sam ut sig! Satt sig derför prompt
ned och komponera en fullständig iurikes Tidning härom, liksom du
ser at jag gör dig redo för smält och stört här uti Serpidoniet.

Endera dagen har du läse hos dig, och då får du veta mycket
Mytt af honom; ty han reser nu hela Svea och Götha Rike igenom.

Allt hälle in hjertligast. Jag är

Deegges

Tiljfnaste
Pappa.

P. S. Stafva måste anteligen visa Professor Liden Sata Mors så
sköna Brev till Dig. Jag har redan lagt det ut i min Samling, så
vackert är det!

Härjämte följer en den aldraförfärdige Huv. Stafva af Kyrko Läraren
Leopoldt och Systeru dengren.

Midsommar-tagen 1791,

Skickas min FÖREN och SJÄLVVA i Norrköping,
ifrån Torpet vid Stockholm, följande Douquet,
plockad uti Storms Gesangbuch für
Gartenfreunde und Liebhaber der Natur.

Schaut froh umher! Denn überall
ist Gottes Erde schön:
Hat Freuden ohne Maas und Zahl
in Thälern und auf Höhen.

O lernet, lernet dankbar seyn
und euch der Güte Gottes freun!

Seht uns zu Lieber schmücken ja
sich Wiese, Berg und Wald,
und Vogel singen fern und nah,
Dass alles wiederhallt.

Beu Arbeit singt die Lerch' uns zu,
Die Nachtigall bey süßer Ruh.

Und wenn die goldne Sonn' aufgeht,
und golden wird die Welt,
und alles in der Blüthe steht,
und Aehren trägt das Feld:

Dann sprecht: alle diese Pracht
Hat Gott zu meiner Lust gemacht.

Dann preist mit Freuden euren Gott,
und fühlet mit Anmuth,
und denkt: es ist ein lieber Gott,
Er meints mit Menschen gut.
Drum will ich immer dankbar seyn
und mich der Güte Gottes freun.

